

Σχετικά με το να μην απελπιζόμαστε

Αγίου Αμφιλοχίου

Όταν αδελφέ μου ντρέπεσαι να σηκώσεις τα μάτια στον ουρανό, και νιώθεις την ψυχή σου ξεγραμμένη από το βιβλίο της ζωής, διάβασε αυτούς τους λόγους του αγίου Αμφιλοχίου και θα βρεις νέα δύναμη στον κατά Χριστόν αγώνα σου. Συνέχισε τον αγώνα, και έχει ο Θεός για όλους μας!

Κάποιος αδελφός νικήθηκε από το πάθος της πορνείας και έκανε την αμαρτία καθημερινά., αλλά και καθημερινά ζητούσε έλεος από τον Κύριό του με δάκρυα και προσευχές. Ενεργώντας λοιπόν έτσι, τον ξεγελούσε η κακή συνήθεια, και έκανε την αμαρτία· έπειτα πάλι, μετά την αμαρτία, πήγαινε στην εκκλησία, και βλέποντας την ιερή και σεβάσμια εικόνα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, έπεφτε μπροστά της με πικρά δάκρυα και έλεγε: «Σπλαχνίσου με, Κύριε, και πάρε από επάνω μου αυτόν τον ύπουλο πειρασμό, γιατί με ταλαιπωρεί φοβερά και με τραυματίζει με τις πικρές ηδονές. Δεν έχω πρόσωπο, Κύριε, να αντικρύσω και να δω την αγία εικόνα σου και την υπέρλαμπρη μορφή του προσώπου σου, ώστε να γλυκαθεί η καρδιά μου».

Τέτοια έλεγε, και όταν έβγαινε από την εκκλησία έπεφτε πάλι στον βούρκο. Όμως και πάλι δεν απελπιζόταν για τη σωτηρία του, αλλά από την αμαρτία ξαναγύριζε στην εκκλησία και έλεγε τα παρόμοια προς τον φιλόανθρωπο Κύριο και Θεό: «Εσένα, Κύριε, βάζω εγγυητή, ότι από εδώ και πέρα δεν θα ξανακάνω αυτή την αμαρτία· μόνο, αγαθέ, συγχώρησε μου όσες αμαρτίες σου έκανα από την αρχή μέχρι τώρα». Και αφού έδινε αυτές τις φοβερές υποσχέσεις, πάλι γύριζε στη βαριά αμαρτία του. Και έβλεπε κανείς τη γλυκύτατη φιλανθρωπία και την άπειρη αγαθότητα του Θεού να ανέχεται καθημερινά και να υπομένει την αδιόρθωτη και βαριά παράβαση και την αχαριστία του αδελφού και να θέλει από πολλή ευσπλαχνία τη μετάνοιά του και την οριστική επιστροφή του. Γιατί αυτό δεν γινόταν για ένα, δύο ή τρία χρόνια, αλλά για δέκα και περισσότερο.

Βλέπετε αδελφοί, την άμετρη ανοχή και την άπειρη φιλανθρωπία του Κυρίου; Πως κάθε φορά δείχνει μακροθυμία και καλοσύνη, υπομένοντας τις βαριές ανομίες και αμαρτίες μας; Γιατί αυτό που συγκλονίζει και προκαλεί θαυμασμό σχετικά με την πλούσια ευσπλαχνία του Θεού είναι ότι ο αδελφός, ενώ υποσχόταν και συμφωνούσε να μην ξανακάνει την αμαρτία, αποδεικνυόταν ψεύτης.

Μια μέρα λοιπόν, καθώς γινόταν αυτό, ο αδερφός, αφού έκανε την αμαρτία, πήγε τρέχοντας στην εκκλησία, θρηνώντας και στενάζοντας και κλαίγοντας και βιάζοντας της ευσπλαχνία του αγαθού Θεού να τον λυπηθεί και να τον γλυτώσει από τον βούρκο της ασωτείας. Καθώς λοιπόν ο αδελφός παρακαλούσε τον φιλόανθρωπο Θεό, ο αρχέκακος διάβολος, η καταστροφή των ψυχών μας, είδε ότι τίποτε δεν κάνει, αλλά όσο αυτός έραβε με την αμαρτία, ο αδελφός τα ξήλωνε με τη μετάνοια. Με θράσος λοιπόν του παρουσιάστηκε φανερά και, στρέφοντας το πρόσωπο του προς τη σεβάσμια εικόνα του Κυρίου

μας Ιησού Χριστού, κραύγαζε και έλεγε: «Τι θα γίνει μ' εμάς τους δύο, Ιησού Χριστέ; Η άπειρη συμπάθειά σου με νικά και με ρίχνει κάτω, καθώς δέχεσαι αυτόν τον πόρνο, τον άσωτο, που κάθε μέρα σου λέει ψέματα και δεν λογαριάζει την εξουσία σου. Γιατί λοιπόν δεν τον καις, αλλά μακροθυμείς και τον ανέχεσαι; Εσύ πρόκειται να δικάσεις του μοιχούς και τους πόρνους και να εξολοθρεύσεις όλους τους αμαρτωλούς. Πράγματι, δεν είσαι δίκαιος κριτής, αλλά όπου νομίζει η εξουσία σου, κρίνεις άδικα και παραβλέπεις. Εμένα, για τη μικρή παράβαση της υπερηφάνειας, με έριξες από τον ουρανό κάτω· και αυτός είναι ψεύτης και πόρνος και άσωτος, και επειδή πέφτει μπροστά σου, του χαρίζεις ατάραχος την ευμένειά σου. **Γιατί λοιπόν σε λένε δίκαιο κριτή;** Όπως βλέπω, και εσύ χαρίζεσαι σε πρόσωπα από την πολλή σου αγαθότητα και **παραβλέπεις το δίκαιο**». Και αυτά ο διάβολος τα έλεγε πνιγμένος από την πολλή πίκρα του και βγάζοντας φλόγες και καπνό από τα ρουθούνια του.

Αφού τα είπε αυτά ο διάβολος, σώπασε· και αμέσως ακούστηκε μία φωνή σαν από το άγιο βήμα να λέει: «Παμπόνηρε και ολέθριε δράκοντα, δεν χόρτασε η κακία σου που κατάπιες όλο τον κόσμο, αλλά και αυτόν που κατέφυγε στο άπειρο έλεος της ευσπλαχνίας μου πασχίζεις να τον αρπάξεις και να τον καταπιείς; Έχεις να παρουσιάσεις αμαρτήματα τόσα που να ζυγίζουν βαρύτερα από το πολύτιμο αίμα που έχυσα γι' αυτόν επάνω στον σταυρό; Μάθε ότι η σταύρωση και ο θάνατος μου συγχώρησαν τις αμαρτίες του. Και εσύ βέβαια, όταν αυτός πηγαίνει στην αμαρτία, δεν τον διώχνεις, αλλά τον δέχεσαι με χαρά και δεν τον αποστρέφεις, ούτε τον εμποδίζεις, γιατί ελπίζεις να τον κερδίσεις. Εγώ λοιπόν, που είμαι τέτοιος σπλαχνικός και φιλόανθρωπος, που έδωσα εντολή στον κορυφαίο μου απόστολο Πέτρο να συγχωρεί ως εβδομήντα φορές το επτά αυτόν που αμαρτάνει καθημερινά, άραγε δεν θα συγχωρήσω και δεν θα τον σπλαχνιστώ; Ναι, σου λέω· και επειδή καταφεύγει σ' εμένα, δεν θα τον αποστραφώ, ώσπου να τον πάρω δικό μου· γιατί εγώ για τους αμαρτωλούς σταυρώθηκα και γι' αυτούς άπλωσα τα άχραντα χέρια μου, έτσι ώστε όποιος θέλει να σωθεί, να καταφεύγει σ' εμένα και σώζεται. Κανέναν δεν αποστρέφομαι ούτε διώχνω· ακόμη και μύριες φορές τη μέρα να αμαρτήσει κάποιος και μύριες φορές να έρθει σ' εμένα, δεν θα φύγει λυπημένος. Γιατί δεν ήρθα να καλέσω σε μετάνοια τους ενάρετους αλλά τους αμαρτωλούς».

Μόλις ακούστηκαν αυτά τα λόγια, ο διάβολος έμεινε στη θέση του τρέμοντας, χωρίς να μπορεί να φύγει. Και ακούστηκε πάλι η φωνή: «Άκουσε, απατεώνα, και σχετικά με αυτό που είπες, ότι δηλαδή είμαι άδικος. Γιατί εγώ είμαι δίκαιος σε όλους, και σε όποια κατάσταση βρω κάποιον, σύμφωνα με αυτή τον κρίνω. Δες, λοιπόν· αυτόν τον βρήκα τώρα σε μετάνοια και επιστροφή, πεσμένο μπροστά στα πόδια μου και νικητή σου. Θα τον πάρω λοιπόν και θα σώσω την ψυχή του, επειδή δεν απελπίστηκε για τη σωτηρία του. Και εσύ, βλέποντας την τιμή που του κάνω, να σουβλιστείς από τον φθόνο σου και να καταντροπιαστείς».

Και όπως ήταν ο αδελφός πεσμένος μπρούμυτα και θρηνούσε, παρέδωσε την ψυχή του· και αμέσως ήρθε οργή μεγάλη σαν φωτιά και έπεσε επάνω στον σατανά και τον κατέκαιγε. Από αυτό λοιπόν ας μάθουμε, αδελφοί, την άμετρη

ευσπλαχνία και φιλανθρωπία του Θεού και πόσο καλό Κύριο έχουμε, και ποτέ να μην απελπιστούμε ή να αμελήσουμε τη σωτηρία μας.

Κάποιος άλλος πάλι που μετανόησε μετά την αμαρτία αποσύρθηκε στην ησυχία· συνέβη όμως τότε να χτυπήσει σε πέτρα και να πληγωθεί στο πόδι, και τόσο αίμα να τρέξει από την πληγή, ώστε να ξεψυχήσει από τον αιμοραγία. Ήρθαν λοιπόν οι δαίμονες θέλοντας να πάρουν την ψυχή του· και τους λένε οι άγγελοι: «Κοιτάξτε στην πέτρα και δείτε το αίμα του που έχυσε για τον Κύριο». Και με αυτό που είπαν οι άγγελοι, αφέθηκε ελεύθερη η ψυχή.

Σε κάποιον αδερφό που έπεσε σε αμαρτία, παρουσιάστηκε ο σατανάς και είπε: «Δεν είσαι χριστιανός». Ο αδελφός του αποκρίθηκε: **«όποιος και να είμαι, πάντως είμαι καλύτερός σου»**. Ο σατανάς είπε πάλι: «Σου λέω, θα πας στην **κόλαση**». Και ο αδελφός του απάντησε: **«Δεν είσαι εσύ κριτής μου ούτε ο Θεός μου»**. Έτσι ο σατανάς έφυγε άπρακτος, ενώ ο αδελφός έδειξε ειλικρινή μετάνοια στον Θεό και έγινε άξιος.

Ένας αδελφός που είχε κυριευθεί από λύπη, ρώτησε κάποιον γέροντα: «Τι να κάνω; Οι λογισμοί μου λένε ότι άδικα απαρνήθηκα τον κόσμο και ότι δεν μπορώ να σωθώ». Και ο γέροντας αποκρίθηκε: «Ακόμη και αν δεν μπορούμε να μπούμε στη Γη της επαγγελίας, μας συμφέρει να αφήσουμε τα κόκκαλα μας στην έρημο παρά να γυρίσουμε πίσω στη Αίγυπτο».

Άλλος αδελφός ρώτησε τον ίδιο γέροντα: «Πάτερ, τι εννοεί ο προφήτης όταν λέει: “ Δεν υπάρχει γι’ αυτό σωτηρία από τον Θεό του”;» και ο γέροντας είπε: «Εννοεί τους λογισμούς της απελπισίας που σπέρνονται από τους δαίμονες σε αυτόν που αμάρτησε και του λένε: “Δεν υπάρχει πια για σένα σωτηρία από τον Θεό”, και προσπαθούν να τον γκρεμίσουν στην απελπισία. Αυτούς πρέπει κανείς να τους αντιμάχεται λέγοντας: “ Καταφύγιό μου είναι ο Κύριος, και αυτός θα ελευθερώσει από την παγίδα τα πόδια μου”».

Κάποιος από τους πατέρες διηγήθηκε ότι στην Θεσσαλονίκη υπήρχε ένα ασκητήριο παρθένων. Μία από αυτές, από ενέργεια του κοινού εχθρού, έφυγε από το μοναστήρι και έπεσε σε πορνεία, και έμεινε στο πάθος αυτό αρκετό καιρό. Κάποτε όμως, με τη βοήθεια του φιλάνθρωπου Θεού, μετανόησε και γύρισε στο κοινόβιό της. Και φτάνοντας μπροστά στην πύλη, έπεσε νεκρή.

Ο θάνατός της αποκαλύφθηκε σε κάποιον άγιο, ο οποίος είδε τους αγίους αγγέλους που ήρθαν να πάρουν την ψυχή της, και δαίμονες που τους ακολουθούσαν. Στον διάλογο που έγινε μεταξύ τους, οι άγιοι άγγελοι έλεγαν ότι γύρισε με μετάνοια. Οι δαίμονες πάλι αντέλεγαν: «Τόσο καιρό είναι υποδουλωμένη σ’ εμάς και είναι δική μας· άλλωστε δεν πρόλαβε ούτε να μπει στο κοινόβιο, και πώς λέτε ότι μετανόησε;» και είπαν οι άγγελοι: «Από τη στιγμή που είδε ο Θεός την πρόθεσή της να έχει κλίση στον σκοπό αυτό, δέχτηκε τη μετάνοιά της· και η μετάνοια βέβαια ήταν στην εξουσία της, λόγω του σκοπού που έβαλε, η ζωή της όμως ήταν στην εξουσία του Κυρίου του σύμπαντος». Με τα λόγια αυτά ντροπιάστηκαν οι δαίμονες και έφυγαν. Και

αυτός που είδε την αποκάλυψη, τη διηγήθηκε στους παρόντες.

Ο αββάς Αλώνιος είπε ότι, **αν θέλει ο άνθρωπος, μπορεί από το πρωί ως το βράδι να φτάσει σε θεία μέτρα.**

Ένας αδελφός ρώτησε τον αββά Μωυσή: «Έστω ότι κάποιος δέρνει τον δούλο του για κάποιο σφάλμα που έκανε· τι θα πει ο δούλος;». Αποκρίθηκε ο γέροντας: «Αν είναι δούλος καλός, θα πει “Σπλαχνίσου με έσφαλα”». «Δεν λέει τίποτε άλλο;» ξαναρώτησε ο αδελφός. «Τίποτε», απάντησε ο γέροντας: «γιατί από τη στιγμή που θα αναγνωρίσει το σφάλμα του και θα πει ότι έσφαλε, αμέσως τον σπλαχνίζεται ο κύριος του».

Κάποιος αδελφός είπε στον αββά Ποιμένα: «Αν πέσω σε αξιοδάκρυτο παράπτωμα, με κατατρώει ο λογισμός μου και με κατηγορεί που έπεσα». Ο γέροντας απάντησε: «Αν, την ώρα που άνθρωπος πέσει σε σφάλμα, πει “αμάρτησα”, αμέσως παύει ο λογισμός».

Κάποιας νέας, που λεγόταν Ταϊσία, πέθαναν οι γονείς και έμεινε ορφανή. Αυτή τότε μετέτρεψε το σπίτι της σε ξενώνα των πατέρων της Σκήτης και για πολύ καιρό τους δεχόταν και τους φιλοξενούσε. Όταν όμως ξόδεψε όσα είχε, άρχισε να στερείται. Την πλησίασαν τότε άνθρωποι διεστραμμένοι και την έβγαλαν από τον καλό δρόμο. Και ζούσε πλέον αμαρτωλά,. Έτσι που κατάντησε και στην πορνεία.

Όταν το έμαθαν οι πατέρες, λυπήθηκαν πάρα πολύ και κάλεσαν τον αββά Ιωάννη τον Κολοβό και του είπαν: «Ακούσαμε για την τάδε αδελφή ότι ζει στην αμαρτία. Αυτή, όταν μπορούσε, είχε δείξει αγάπη σ’ εμάς· ας τη βοηθήσουμε και εμείς τώρα, όπως μπορούμε. Κάνε λοιπόν τον κόπο να πας σε αυτήν και με σοφία που σου έδωσε ο Θεός, φρόντισε για τη διόρθωση της».

Πήγε λοιπόν ο γέροντας σε αυτήν, και είπε στη γριά που φύλαγε στην πόρτα: «Πες στην κυρία σου ότι ήρθα». Εκείνη τον έδιωξε λέγοντας: «Εσείς παλιά της τα φάγατε όλα και τώρα είναι φτωχή». Ο γέροντας επέμενε: «Πες της, και θα δει πολύ καλό από εμένα». Ανέβηκε λοιπόν η γριά και ανέφερε στη νέα για τον γέροντα. Ακούγοντας την εκείνη είπε: «Αυτοί οι μοναχοί όλο γυρίζουν κατά την Ερυθρά Θάλασσα και βρίσκουν μαργαριτάρια». Στολίστηκε λοιπόν, κάθισε στο κρεβάτι και είπε στη θυρωρό: «Φέρε τον εδώ».

Όταν μπήκε ο αββάς Ιωάννης, κάθισε κοντά της και, κοιτώντας την στο πρόσωπο, της είπε: «Τι σε έκανε να απορρίψεις τον Ιησού, ώστε να φτάσεις σε αυτή την κατάσταση;» Αυτή, ακούγοντας τα λόγια του, πάγωσε· και ο γέροντας, σκύβοντας το κεφάλι, άρχισε να κλαίει πικρά. «Αββά, γιατί κλαις;» τον ρώτησε. Αυτός σήκωσε λίγο το κεφάλι του, και σκύβοντας πάλι είπε: «Βλέπω τον σατανά να χορεύει στο πρόσωπο σου, και πως να μην κλάψω;» «Υπάρχει μετάνοια, αββά;» ρώτησε η κόρη. «Ναι», της είπε ο γέροντας. Και εκείνη πρόσθεσε: «Πάρε με, όπου νομίζεις». «Πάμε», είπε ο γέροντας, και αυτή αμέσως σηκώθηκε να τον ακολουθήσει. Ο γέροντας παρατήρησε ότι δεν άφησε

καμιά παραγγελία για το σπίτι της και θαύμασε.

Κοντεύοντας στην έρημο, τους πρόλαβε το βράδυ. Και ο γέροντας της ετοίμασε ένα μικρό προσκέφαλο, το σταύρωσε και της είπε να κοιμηθεί εκεί. Έκανε έπειτα και για τον εαυτό του πιο πέρα και αφού τελείωσε τις προσευχές του πλάγιασε και αυτός.

Τα μεσάνυχτα ξύπνησε και βλέπει κάτι σαν δρόμο από φως να ξεκινά από αυτήν και να καταλήγει στον ουρανό, και είδε τους αγγέλους του Θεού να ανεβάζουν την ψυχή της. Σηκώθηκε, πλησίασε και τη σκούντηξε με το πόδι. Όταν κατάλαβε ότι ήταν νεκρή, γονάτισε με το πρόσωπο στη γη και παρακαλούσε τον Θεό. Και άκουσε μια φωνή να του λέει ότι η μία ώρα της μετανοίας της έγινε δεκτή περισσότερο από τη μετάνοια πολλών άλλων, που διαρκεί πολύν καιρό αλλά δεν έχει θέρμη.